

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

LUMESADU
HAVEN POINTIS

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Snowfall on Haven Point
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2016 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06414322
ISBN 978-9949-82-926-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Raamatut kirjutades veedan ma palju aega üksinduses, kuulates oma peas terve päeva kujuteldavate tegelaste juttu (ja vahel paraku ka hiliste öötundideni!). Samas oleks viga arvata, et ma nägin loo „Lumesadu Haven Pointis“ kirjutamisega ainult üksi vaeva. Ehkki minu nimi on raamatu kaanel, etendavad selles protsessis – alates minu peas esimestest idanema hakkavatest ideeseemnetest kuni lõpliku versioonini – tähtsat rolli paljud inimesed.

Nagu alati, olen äärmiselt tänulik igaühele Harlequinis – alustades imelisest illustratsioonide osakonnast nende vapustavate kaanekujunduste eest, lõpetades väsimatu turundusosakonna ja imeliste HQN-i toimetajatega (eriti võrratu on Gail Chasan, kes on nüüdseks teinud minuga koos rohkem kui viiskümmend raamatut!). Tänan ka oma agenti Karen Solemit, kes on aidanud mind kõigi piasiasjadega, Sarah Burninghami ja Katie Olsenit Little Bird Publicityst ja kõiki Writerspace'is, et aitasite infot levitada. Tänan oma assistenti Judie Bouldryt, oma imelist väimeest Tennis Watkinsit, kes uuendab minu kodulehte, oma sõbrannat Jill Shalvist, kes aitab mind alati süžeegea või kui tahan niisama lobiseda. Aitäh minu pühendunud arvustajatele, kõikidele blogijatele ja raamatumüüjatele, kes näevad kõvasti vaeva, et aidata minu raamatutel jõuda minu toredate lugejateni.

Pean tänama ka oma abikaasat ja kolme last nende kannatlikkuse, leplikkuse ja lõputu toetuse eest.
Armastan teid väga.

ESIMENE PEATÜKK

TA PEAB TÕESTI õppima vahel eitavalt vastama.

Andrea Montgomery seisib Riverbend Roadil oma kodust veidi eemal asuva väikese armsa kivimaja ukse taga, kätel oleval kandikul toit, mis jahtus Hell's Fury jõelt puhuva külma detsembrikuise tuule käes iga minutiga aina enam.

Käed kandiku vastas olid rõsked ja liblikaparv, mis oli tema sisse-
musse ilmselgelt elama kolinud, rabeles hullunult ringi. Ta ei taht-
nud siin olla. Marshall Bailey, mees teisel pool ust, tegi ta närviliseks
ka parimas olukorras.

See hetk ei olnud kindlasti parim olukord.

Aga kuidas ta saanuks Wynona Bailey palvest keelduda? Ta võlgnes
Wynonale kõik. See naine oli lõppude lõpuks tema pärast kuuli saa-
nud. Kui Wyn tahtnuks, et ta marsiks Haven Pointi peatänaval balleti-
seelikus ja tanksaabastes, läheks ta kohe sobivat komplekti otsima.

Andie peaaegu eelistanuks seda Wyni tegelikule palvele, aga sõb-
ranna oli olnud eelmisel päeval Boisest helistades nii meelega. Ta
tegi seal sotsiaaltöötaja magistrikraadi.

„Ainult nädal või nii, kuni olen siin praktikaga ühele poole saa-
nud ning ema ja onu Mike pulmareisilt tagasi tulevad,“ oli Wyn öel-
nud.

„Pole probleemi,“ oli Andrea kinnitanud. Ilmselgelt oskas ta valetada paremini, kui arvas, sest Wynona ei saanud midagi aru.

„Loomulikult murrab mu vend jalaluu just sel nädalal, kui tema ema ega kumbki õde teda kuidagi aidata ei saa. Arvan, et ta tegi seda meelega.“

„Kas sa ei öelnud, et talle sõideti otsa ja juht põgenes?“

„Jah, aga ajastus on maailma kõige halvem, kuna Katrina on välismaal ning ema ja onu Mike nädala lõpuni oma kruusil. Marshall kinnitab, et ei vaja abi, aga tal on lahtine luumurd, taevast halasta. Ta ei tohiks üldse selle jala peale toetuda. Mul oleks kindlam tunne, kui esimestel päevadel pärast haiglast pääsemist keegi, kes läheduses elab, tal silma peal hoiaks.“

Andie ei tahtnud olla see keegi. Aga kuidas ta saaks Wynona palvest keelduda?

Hea, et tema sõbranna oli viimase ajani olnud politseinik. Kui Wynona oleks endale kuriteokaaslast otsinud, midagi filmi „Thelma & Louise“ stiilis, poleks Andie vist suutnud keelduda.

„Kas sa uksekella ei annagi, emme?“ küsis Chloe, pilk kõhklev ja hääl värises veidi. Andie teadis, et tütar tajus tema närvilisust veidra radariga, mis lastel olemas on, ent tüdruk oli nagunii muutunud arglikumaks ja ärevamaks pärast seda kohutavat juhtumit suvel, kui Wyn ja Cade Emmett neid kõiki tõsisest hädaohust päätsid.

„Mina annan,“ ütles tema nelja-aastane poeg Will. „Mu jalad on jääkülmad.“

Andrea süda täitus armastusest oma mõlema naljaka, armsa, imelise lapse vastu. Will oli Jasoni peegelpilt, Chloel olid isa suu ja silmad.

Tänavused jõulud on nende kolmandad ilma meheta ja Andrea lootis, et need tulevad palju paremad kui eelmised kaks.

Ta kohendas kandikut ja sundis end hetkele keskendumale. „Vabandust, ma mõtlesin millelegi muule.“

Ta ei saanud ju oma lastele öelda, et ta ei olnud veel uksele koputanud, kuna mõtles hoopis sellele, et ei taha siin olla.

„Ma rääkisin teile, et šerif Bailey murdis jalaluu ega saa eriti liikuda. Tal pole ilmselt ka ukse juurde lihtne tulla ja ma ei taha, et ta peaks püsti tõusma. Ta peaks meid oodata oskama. Wynona ütles, et helistab talle.“

Ta sättis kandiku ühele käsivarrele, et saaks paar korda kõvasti koputada ja ukse nappu keerata, mis liikus kergesti. Uks oli õnneks lukustamata.

„Šerif Bailey? Halloo? Andrea Montgomery siin.“

„Ja Will ja Chloe Montgomery ka,“ hüüdis poeg abivalmilt ja Andie muigas närvilisusest hoolimata.

Hetk hiljem kuulis ta pauku, mütsatust ja summutatud oigamist.

„Šerif Bailey?“

„Praegu... ei ole hea aeg.“

Valu oli Wynona vanema venna hääles selgelt kuulda. See aitas Andreal mõista, kui tobe ta ise on. See mees oli viimase ööpäeva jooksul kõvasti kannatama pidanud ja tema mõtles ainult sellele, kui väga mees teda heidutab.

Tubli, Andie. Tundes end väiklasena ja häbenedes ennast, pani Andrea kandiku lähimale tasasele pinnale – väiksele lauale esikus, mis oli endiselt Wyni omapärasest stiilis kaunistatud, ehkki tema vend oli siin elanud augustist saadik.

„Lapsed, oodake natuke aega siin,“ ütles Andrea.

Chloe istus kohe ukse juurde maha, näol hirmunud ilme, mis tekkis sinna liiga tihti pärast Rob Warreni vägivaldset tagasitungimist nende ellu. Will aga tundus juba igavlevat. Kuidas tema laste rollid nii äkitselt muutusid? Chloe oli varem julge, kes tormas innukalt mööda igast takistusest, ja Will oli olnud ettevaatlikum.

„Kas sa vajad abi?“ küsis Chloe ka nüüd ettevaatlikult.

„Ei. Olge siin. Tulen kohe tagasi.“

Andrea oli kindel, et hääli oli tulnud toast, kus Wyn oli siin elades suure osa ajast veetnud – see oli ühtlasi kabinet, elutuba ja ka teleri vaatamise tuba. Tema pilk langes kohe Marshall Bailey'le, kes üritas end maast diivanile tagasi upitada.

„Oo ei!“ hüüatas Andrea. „Mis juhtus?“

„Mis te ise arvate?“ urises mees. „Te koputasite uksele, ma üritasin tõusta, et ukse juurde tulla, ja need neetud kargud libisesid alt ära.“

„Palun vabandust. Ma koputasin ainult selleks, et teid ette hoiatada, enne kui me sisse tormame. Ma ei tahtnud, et te püsti tõuseks.“

Mees põrnitses teda. „Siis poleks te pidanud üldse siia tulema ja uksele koputama.“

Andrea vihkas jutuajamisi, mis tundusid konfliktised. Need tekitasid temas alati tahtmise oma tuppa peitu pugeda, nagu oleks ta taas teismeline oma vanaisa majas. See oli temast väga ebaküps ja ta teadis seda. Täiskasvanud ei saanud alati lihtsalt minema minna.

„Wyn palus teid vaatama tulla. Kas ta ei öelnud?“

„Ma pole temaga pärast eilset rääkinud. Mu telefonil sai aku tühjakaks ja ma pole saanud seda laadida.“

Maakonna šerif oli end nüüd tagasi diivanile tõmmanud ja üritas sättida patju jala alla, millel oli varvastest põlveni ümber musta värvi ortoos. Tema nägu moondus patju võttes, aga ta manas kähku näole neutraalse ilme. Sel mehel olid ilmselgelt valud ja ta üritas seda igati varjata.

Andrea ei saanud lasta tal piinlema jääda, mis siis, et mehe torisev olek ta närviliseks muutis.

Ta kiirustas lähemale ja pani teise padja paika. „Kas nii sobib?“ küsis ta.

„Praegu küll.“

Järsku meenus Andreale õhtu, mil Rob Warren tema koju sisse tungis, teda ründas, relvaga ähvardas ja Haven Pointi politseiülemale Cade Emmettiga tulevahetusse sattus. Šerif oli tormanud tema majja pärast seda, kui olukord oli suures osas lahenenud, leides Cade'i maast põlvitamas, üritamas veritsevat Wynonat meelemärkusele tuua.

Meeletu hirm Marshalli näol oli Andreat painanud, teadmine, et ta oleks tahtmatult võinud põhjustada mehe perekonnas veel ühe

surma, kui mees oli juba kaotanud töökohustuste täitmise tõttu isa ja noorema venna.

Nüüd oli Marshall näost paar kraadi kahvatum ja silmis oli klaasistunud eemalolev pilk nagu inimesel, kes on tugevates valudes.

„Kui kaua te olete haiglast kodus olnud?“

Mees kehtas õlgu. „Paar tundi. Siia-sinna.“

„Ja te olete siin üksi?“ hüüatas Andrea. „Te pidite tulema koju täna hommikul ja keegi pidi alguses teie juures olema. Wynona ütles, et plaan oli selline.“

„Üks mu abišerif sõidutas mu haiglast koju, aga ma ütlesin talle, et ülem Emmett hoiab mul arvatavasti silma peal.“

Politseiülem elas Andie vastas ja Marshallist natuke eemal, mis oli selle piirkonna kuritegevuse ohjeldamise mõttes hea. Kui ühes tänavas elavad šerif ja politseiülem, peaks see iga normaalse varga eemale peletama – eriti kui tegu on *selle* šerifi ja *selle* politseiülemaga.

„Ja kas ta on siin käinud?“

„Ei. Ma ei palunud tal tulla.“ Marshalli silmad olid valust pinguldunud näos ebaloomulikult sinised. „Kas mu õde saatis teid mulle lapsehoidjaks?“

„Mitte lapsehoidjaks. Ta palus mul vaid aeg-ajalt teid vaatamas käia. Tõin ka paari järgmise õhtu söögi.“

„Samuti ebavajalik. Kui mul kõht tühjaks läheb, tellin pärast Serrano'sest pitsat.“

Andrea heitis talle ilmetu pilgu. „Kas pitsakuller teab ka tulla teid maast üles aitama?“

„Te ei aidanud mind maast üles,“ pomises mees. „Te liigutasite ainult patja.“

Ilmselgelt oli selle mehe jaoks talumatu teistest ka kõige pismas asjas sõltuda. Andrea piiratud kogemuse järgi olid mehed üldiselt keerulised patsiendid. Karmid juhitudübid nagu Marshall Bailey arvatavasti lausa vihkasid seda.

Närvilisuse asemele hakkasid tekkima osavõtlikkus ja kaastunne. Arvatavasti ei hakka see mees talle kunagi päriselt meeldima – ta oli

nii suur, nii mehelik, üdini politseinik –, aga kindlasti sai Andrea aru, mida mees peab läbi elama. Praegu oli Marshall Bailey ohver ja Andrea teadis, mis tunne see on.

„Ma tõin õhtusöögi, nii et samahästi võite ju seda süüa,“ lausus ta. „Võite pitsat tellida homme, kui tahate. See pole midagi erilist, veiseliha hautis ja isetehtud kuklid, magustoiduks karamelli-õunakook.“

„Pole midagi erilist?“ kergitas mees kulmu. Sel hetkel kõlas toas vaikne mürin ja Andreal kulus hetk aega taipamaks, et mehe kõht koriseb.

„Te ei pea seda sööma, aga kui tahate, võin toidu teile siia tuua.“

Mees avas suu, aga enne kui ta jõudis vastata, kuulis Andrea ükselt häält.

„Mis teiega juhtus?“ küsis Will, vaadates Marshalli kriime, sini-kaid ja sidemeid suuri silmi.

„Will, ma palusin ju ukse juures oodata.“

„Jah, aga sul läks *nii* kaua aega.“ Poiss tuli natuke edasi, kartmata sugugi läbiklohitud ja ohtliku moega meest. „Tere. Minu nimi on Will. Mis on teie nimi?“

Šerif vaatas Andie poega. Kui üldse midagi, siis muutus tema ilme veelgi eemalolevamaks, aga asi võis olla ka lihtsalt valudes.

„See on šerif Bailey,“ vastas Andie, kui Marshall liiga kaua vaikis. „Ta on Wynona vend.“

Will naeratas Marshallile, nagu oleks tegemist tema uue parima sõbraga. „Wynona on tore ja tal on tore koer, kelle nimi on Young Pete. Ainult et Wynona sõnul pole ta enam noor.“

„Jah, ma tunnen Young Pete’i,“ vastas Marshall väikese pausi järel. „Ta on olnud meie peres väga kaua aega. Ta oli kõigepealt meie isa koer.“

Andie silmitses teda vargsi. Ta teadis Wyni jutu järgi, et nende isa oli saanud mitu aastat tagasi töökohustuste täitmisel vigastada ja selle tagajärjel tõsise ajukahjustuse, nii et ta oli füüsiliselt ja vaimselt invaliid. John Bailey oli surnud eelmisel talvel kopsupõletikku, olles viimased eluaastad veetnud Shelter Springsi hooldusasutuses.